

Egy testvérpár fiatalabb tagja kolléganőm javaslatára került hozzám: a fiú zárkózott, félrehúzódozó, az iskolában nincsenek barátai. Tehetséges, jó tanuló gyerek. 8 éves. Egy évvel idősebb bátyja kezelés alatt áll, mert nappal az iskolában naponta átlag háromszor beszékel a nadrágjába. A fiú hosszabb ideje állt kezelés alatt, de állapota nem változott érdemben. Amikor nyári szünet volt, jelentősen javult, az iskola megkezdésével újra romlott. Terapeutája szerint protest, vagyis tiltakozó tünetről van szó. A család bevándorló. Az apa nem beszéli az ország nyelvét, de munkában van olyan vállalkozásnál, ahol a munkaadó is azonos anyanyelvű vele. Az anya viszonylag jól beszél a nyelvet, de azért tolmács segítségére van szükség az interjúhoz. A fiúk itt járnak iskolában: gyakorlatilag kétnyelvűek: mind az anyanyelvüket mind az ország nyelvét kiválóan beszélik. Az apa szigorú, alapelve, hogy a gyerekek a szülők világában kell részt venniük, vagyis azt kell csinálniuk, szó nélkül, amit a szülők parancsolnak. Minden empátia, megértés hiányzik belőle a gyerekek irányába, csak drillel képes nevelni. Az anya empátikus, igyekszik tompítani az apa keménységét a gyerekek felé. Szintén családterápiát tervezünk, de az állásváltogatásom ezt megakadályozza. Végül sikerül anyanyelvükön családterápiát találniuk. Egy későbbi információ szerint a helyzet javult, a beszélgetés is kedvező irányba változott, de nem szűnt még meg.

Ez a történet jól mutatja, hogy a család „működészavarát” a gyerekek tüneteivel jelzik. Az ilyen helyzetekben a családterápia tudja a legtöbbet adni a probléma megoldásához.

Amennyiben persze felnőtt korban jelentkeznek hasonló problémák, akkor már egyéni terápiát szükséges igénybe venni, de érdemes felkészülni arra, hogy messzire nyúlnak a gyökerek, és meglehetősen hosszú időt vesz igénybe a gyógykezelés.